

עפ"ת 45884/04/16 - יעקב כהן - נוכח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 45884-04-16 כהן יעקב נ' מדינת ישראל
19 מאי 2016

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
יעקב כהן - נוכח
על-ידי ב"כ עו"ד אהוד מלמה
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד זנה אווקה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 15.12.15 הוגש נגד המערער דו"ח בעבירה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, וכיוצא מכך גם בעבירה של נהיגת רכב ללא ביטוח.

המערער נתפס נוהג ברכב משא אחד דגם פיאט שלא היה בבעלותו.

רישיון הנהיגה של המערער הוא רישיון נהיגה מסוג B. על-פי המצב המשפטי דהיום, על-פי תקנות התעבורה, תקנה 180א' מותר לנהוג עם רישיון כזה על רכב שמשקלו המקסימאלי יהיה 3,500 ק"ג, ואילון הרכב בו נהג משקלו 4,000 ק"ג. כלומר, המערער נהג ברכב שאין הוא מורשה לנהוג בו.

כאן המקום להזכיר, שעל-פי סעיף 38(1) לפקודת התעבורה וסעיף (1) לתוספת הראשונה לפקודת התעבורה, מי שנוהג ועובר בכך עבירה לפי סעיף 10, העונש המינימאלי המוטל עליו בהיבט הפסילה שבו הוא שלושה חודשי פסילה.

המערער התייצב בבית משפט קמא לדיון בעניינו כאשר הוא מיוצג, אך ויתר על הייצוג משיקולים כלכליים, ולמרות שסנגורו ביקש דחיה, ביקש להישפט באותו היום כאשר הוא מייצג את עצמו.

המערער בפני בית משפט קמא הודה, אמר שהוא מבין את כתב האישום וטען שעל-פי מה שבדק לאחר המקרה, אם היה מוציא את רישיון הנהיגה שלו חודש קודם לתיקון התקנות בעניין זה, שהיה בשנת 2007, לא היה עובר עבירה. לדבריו, בעל המפעל שבו עבד בעת היותו נהג לא אמר לו שיש בעיה, ולו ידע שיש בעיה לא היה נוהג.

בית משפט קמא, ובצדק, בנסיבות, למרות דבריו של המערער שלא נשמעו בהם הודאה מושלמת, הרשיעו בדיון. לעונש

אימץ בית משפט קמא, לאחר שעיין בגיליון הרשעותיו התעבורתי והפלילי, את עמדת התביעה, והטיל על המערער עונש פסילה בפועל של 8 חודשים, קנס של 1,500 ₪ ופסילה מותנית.

הערעור בפניי הוגש כאשר המערער כבר מיוצג והערעור הוא הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

אקדים ואומר, שאת הערעור על הכרעת הדין הנני דוחה. למערער, בנסיבות, לא עומדת טענת טעות במצב דברים לפי סעיף 34"ט לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ולו בשל הסיפא לאותו סייג "**זולת אם הטעות הייתה בלתי נמנעת באורח סביר**" וגם העובדה שעסקינן בעבירה של אחריות קפידה לא תעמוד למערער בנסיבות משום שאין לומר שעשה את כל שיכול היה לעשות כדי לא לעבור את העבירה, ואפנה לעניין זה לסעיף 22(א)(ב) לחוק העונשין.

אינני מקבל כמובן גם את טענתו של ב"כ המערער, שעל-פי סעיף 15 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, אי-אפשר היה לדון אותו, בנסיבות, מבלי שהוא מיוצג, לא הוטל על המערער ולא התבקש מאסר בפועל, ואפילו מאסר על תנאי בדיעבד לא הוטל.

עם זאת, הנני סבור שיש לקבל את הערעור לעניין העונש, ולכך מספר סיבות:

האחת, היא העובדה שנתרה ללא הסבר, ובעל הרכב שהתיר למערער לנהוג עבר עבירה חמורה יותר מהעבירה שעבר המערער. על-פי סעיף 10ב' לפקודת התעבורה, עבירה של התרת נהיגה והלה לא הועמד לדין, קיימת פסיקה ענפה של בית המשפט העליון, שבנסיבות מסוימות ניתן לעניין העונש להביא בחשבון טענת הגנה מן הצדק שבסעיף 49(10) לחסד"פ.

למרות שעסקינן בעבירת תוספת, עסקינן בעבירה שנעברה בנסיבות להן לא התכוון המחוקק שתהיה חובת פסילה. אין מדובר במי שיש לו רישיון על אופנוע שנוהג במשאית או במעשה דומה, מדובר במי שיש לו רישיון נהיגה שעד לפני פחות מעשור מותר היה לנהוג אותו סוג של כלי רכב, ועם תיקון התקנות ביום 01.01.07 שונה המצב המשפטי מבלי שהדבר משפיע על איכות ויכולת הנהיגה של הנהג להשתמש ברכב. עסקינן בעבירה, כמובן, שאין לעבור אותה, אך הטלת עונש פסילה בפועל בנסיבות האלה, בעיקר בנסיבות המקרה שבפנינו אליהן התייחסתי לעיל, לא צודק, ולכן יש נסיבות מיוחדות המצדיקות הטלת עונש פסילה פחות מעונש החובה או פסילה על-תנאי בלבד.

הנני אפוא, בנסיבות, תוך שהנני ער לעברו המכביד של המערער בעניינים אחרים שאינם רלוונטיים, משאיר את גזר דינו של בית משפט קמא על כנו למעט הסעיף הקובע פסילה בפועל אותו הנני מבטל. כאמור, יתר רכיבי גזר הדין יישארו על כנם.

ניתן והודע היום, י"א אייר התשע"ו,
19/05/2016, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידינו פרדויד